

[Orla Møller.]

ger med studenterne, og dette tilbud må studenterne tage imod. Demokrati kan være noget besværligt, og det kan tage tid og megen tålmodighed af begge parter at tale sig frem til et resultat, alle kan acceptere, men det er og bliver den eneste vej frem. Den direkte konfrontation med efterfølgende kaos tjener intet formål.

De åbne forhandlinger mellem minister og studenter må naturligvis have den mulighed i sig, at styrelsesloven kan ændres. Det vil ikke være noget nederlag, om folketinget nåede dertil, at det ændrede på en så nylig vedtaget lov som styrelsesloven.

Dette er besindige ord af en besindig lederskribent, der ikke kan beskyldes for tendenser hverken til oprør eller til ulovlighed. Det er denne besindighed, der ligger bag det fremsatte lovforslag. Lad os få disse forhandlinger i gang.

Så spørges der: hvorfor nu det? Er der nogen som helst grund til forhandlinger? Kan studenterne ikke bare makke ret?

Socialdemokratiet finder af 4 grunde, at en forhandling er påkrævet. For det første: det var en højst usædvanlig fremgangsmåde, undervisningsministeren anvendte, da han henvendte sig direkte til studenterne ved Københavns universitet. Det blev af mange opfattet som en direkte krigserklæring. Ministeren havde næppe tænkt sig det, det vil jeg gerne have bemærket, men en lang række ubesvarede spørgsmål står alligevel tilbage. Hvorfor skal kun de københavnske studenter have en kærlig hilsen fra ministeren? Hvorfor ikke studenterne ved de to øvrige universiteter? Hvorfor skal der kun iværksættes valgeregler for studenterne og ikke for de øvrige grupper på universitetet? Hvorfor er de københavnske studenter i den grad under ministerens særlige bevågenhed?

For det andet: der er opstået uklarhed om loven. Jeg finder det ikke hensigtsmæssigt, i hvert fald ikke i første omgang, at dykke ned i alle de juridiske detaljer. Hovedsagen er, at juridiske eksperter ser forskelligt på ministerens muligheder for lovens administration; man bedes i den forbindelse bemærke, at studenterrådets argumentation går ud på, at ministeren har haft mulighed for at imødekomme deres ønske om valgfor-

men, og de har i denne opfattelse fået medhold af juridisk ekspertise i hvert fald et langt stykke af vejen. Hvordan man end vil vride og vende denne sag — vi har hørt udtalelser fra den højtærede justitsminister i dag — så står der altså en uklarhed tilbage om, under hvilken form man kunne have ført denne lov ud i praksis. Derfor er hovedsagen altså: har ministeren ikke kunnet eller ikke villet tage et rimeligt demokratisk hensyn til de studerendes ønsker? Hvis han af politiske grunde vælger at træffe sin afgørelse, så må det være rimeligt at få dette sagt, og det kan forhåbentlig ske i dag.

Her nærmer vi os den tredje grund. Skal styrelsesloven — trods alle forsikringer under dens behandling om det modsatte — alligevel bruges til at knægte studenternes organisationsfrihed? Det er ganske enkelt ikke til at forstå, når de studerendes råd ved alle andre højere læreanstalter opfattes og behandles som forhandlingsleddet imellem ledelse og studerende. Der er ikke noget i det, som ministeren har argumenteret med, der sprænger en sådan opfattelse. På universiteterne må dette altså blot ikke ske. Skal styrelsesloven med andre ord ses i det perspektiv, at regeringspartierne har taget det første skridt til at afbryde interessegrupper og faggruppers mulighed for at organisere sig?

Jeg har været til stede i salen i dag, og jeg har hørt undervisningsministerens svar på fru Merete Bjørn Hanssens spørgsmål. Jeg har hørt, at man forsøger at lægge op til, at studenterne har den totale frihed til at organisere sig, som de vil. Ja men det, det drejer sig om, er jo at organisere sig på en sådan måde, at man repræsenterer en gruppe. Den mulighed er i hvert fald pillet væk.

På den baggrund forstår jeg fuldt vel, at formanden for Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, hr. Anker Jørgensen, og Akademikernes Samarbejdsudvalg har udtalt deres sympati for studenterrådets forsøg på at få loven tolket på en anden måde, end undervisningsministeren har gjort.

For det fjerde ganske kort: vi begrundet forslagetets fremsættelse i ministerens gentagne tilbud om forhandlinger. Det kan da ikke have været ministerens hensigt blot at bruge disse forhandlinger til at indterpe sine egne synspunkter i studenterne. I det brev,